

- Hát ez nem könnyű munka. A kicsi nem rosszalkodik?
 - Nem rosszalkodik, nagyon jó gyerek.
 - Hát akkor szerencséd van. És hány osztályt végeztél?
 - Kilenc osztályt végeztem Széken, az általános iskolában.
- (A beszélgetés 1979. május 10-én zajlott, a Monostori táncházban.)

Kérdezett: **Lakó Ildikó**

(Igazság – *Fellegvár* ifjúsági oldal, 1979/117. 3. – 1979. május 19., szombat)

„Cseke Péter a táncházak értelméről szól majd röviden azért, hogy a Sepsi Dezső vezette Ördögsekér együttes hosszan – ha lehet, az előadás után az 5-ös számú líceum udvarán estig – húzhassa a táncházmuzsikát, s ezzel a szatmáriak táncházalapítása felé megtegyük az első lépést.”⁴³
(Ifjúmunkás, 1979/20. 2. – 1979. május 20., vasárnap)

Találkozás Széken

Immár több mint hat hónapja, hogy beindult a marosvásárhelyi táncház is.

Kezdetben még nem volt saját zenekaruk, amit a kolozsvári Bodzafa, Ördögsekér és a székelyudvarhelyi Venyige együttesek pótoltak.

Később megalakult a Regősök együttes.

Tagjai: Kostyák Attila, Zakariás Attila és Tóth István.

A marosvásárhelyi táncház is, mint a többi, a könnyen betanulható széki táncokkal kezdte. Nehézséget az jelentett, hogy Marosvásárhelyen – szemben Kolozsvárral – nem voltak széki táncosok.

Így született meg az elhatározás, hogy táncháztalálkozót kellene szervezni Széken. Az elhatározást tett követte. Az oszlopos tagokon kívül több mint harminc táncolni vágyó fiatal jött el erre a találkozóra.

A muzsikát a széki Dobos Károly, Ilka Gyuri, felesége és fia, Pupos Pista, Tatár Márton mellett Kostyák Attila és Zakariás Attila szolgáltatták.

Mindenki táncolt.

43 Részlet Tar Károly *Matinénk Szatmár megyében* című beharangozójából. Az 1979. május 26-án Nagykarolyban és május 27-én Szatmárnémetiben sorra kerülő 50. Ifjúmunkás-matiné sorozatról a következő lapszámban olvasható Mirisz Miklós *A kerek szám bővületében* című beszámolója, benne: „...és fellépett az Ördögsekér. Az együttes „beugrott” bőgőssel érkezett, valamennyire mégis sikerült melegítenie az igen langyos hangulaton.” Lásd: Ifjúmunkás, 1979/23. 4.

Az elején: ki ahogy tudott, „venyigéről venyigére” ugrálva. A végén: mind kevesebb volt a félrelépés, elmaradtak az egybevágódások, már kisebb helyen is elfértek forogni...

Azt hiszem, senki nem tért haza üres kézzel...

Soós János

(Igazság – *Fellegvár* ifjúsági oldal, 1979/129. 3. – 1979. június 2., szombat)

Országos Táncháztalálkozóra kerül sor Udvarhelyen június 9-én és 10-én, a KISZ szervezésében. Ez alkalommal tudományos ülésszakot is rendeznek ugyanott, **Népi kultúránk – ma** címmel. A szimpozionra meghívtak néprajz- és folklórkutatókat, nyelvészeket, a hazai közművelődés kérdéseinek más szakembereit.

(Igazság, 1979/130. 2. – 1979. június 3., vasárnap)

„– A táncházmozgalomból kinőhet-e egy új népzene gyűjtő nemzedék?
– Nem lehetetlen. A táncházakban hivatásos zenészek is működnek, de az odajáró fiatalok zöme nem szakember. Jó lenne, ha a tánctanulás mellett gondot fordítanának a zenei anyanyelv ápolására is, és megtanulnának kottát olvasni. Eljuthatnának oda, hogy legalább műkedvelői szinten tájékozódjanak, és népzenei gyűjtőmunkára vállalkozzanak, hiszen maga a gyűjtés hézagosabb tudással is történhet. Igaz, hogy utána, a rendszerezéshez, feldolgozáshoz feltétlenül szükséges a szakember segítsége.”⁴⁴

(A Hét, 1979/23. 6. – 1979. június 8., péntek)

Útcsinálók

(Beszélgetés ifj. Muszka György, ifj. Simon Gyuri, Tötszegi András, Károly és Katalin mérai fiatalokkal)

- Van-e szabadideje a falusi fiatalnak?
- Nagyon kevés...
- És ha van, mire fordítja?
- Hát én többet nem kártyázom...
- De kevesebbet sem!

44 Részlet Ferencz Zsuzsanna *Nótától az elemtárig* című, Jagamas Jánossal készült interjújából.